

Ала жената отвърна съ пресипналь гласъ:

— Ахъ ти, нехранимайко! Върни се при своята вещица! Дѣдо Мимиагъ умрѣ. Сигурно ти си се заигралъ по пжтя.

И тя тласна силно вратата.

Малкиятъ Жанъ, оскърбенъ, продължи пжтя си. Госпожа Пекосъ живѣеше въ една мръсна кжща на десетъ минути отъ селото, та трѣбваше да се премине единия край на гората, за да се иде при тѣхъ. Жанъ вървѣше бързо, та, макаръ и слънцето да бѣ на залъзъ, стана му топло и усѣти жажда. А ето че отъ дветѣ страни на пжтеката забеляза червени ягоди, които му кимваха подъ зеленитѣ листа; той се спрѣ, наведе се и прострѣ ржка. Ала бързо се дигна: детето на госпожа Пекосъ сигурно е по-жадно отъ него; та нали за него баба му се бѣ лишила петнадесетъ деня отъ кафе!

Госпожа Пекосъ, съ разчорлени коси и мръсна пола, бѣше седнала на прага на вратата до мжжа си, който съ разтворена риза си пушеше лулата. До краката ѝ мършавото бебе спѣше на пода.

Едвамъ поемащъ дѣхъ, и червенъ потень, Жанъ ѝ подаде бѣлата монета:

— Госпожо Пекосъ, баба ми ви праща това, за да купувате млѣко всѣки день на бебето си.

Жената взе монетата, опита съ ржка, колко тежи и, като си изкриви лицето, рече на мжжа си:

— Старата си е развързала кесията. Ба! Бакалинѣтъ ще ни даде единъ литъръ ракия.

И тѣй като Жанъ, смаянъ, стоеше неподвиженъ, съ зяпнали уста, господинъ Пекосъ дръпна лулата отъ устнитѣ си и като гръмъ изтрещѣ:

— Я се махай отъ тука, жабче недно!

И малкиятъ Жанъ уфейка презъ гората къмъ колибата на дърваритѣ. Колкото и да бързаше, сѣнката бѣ слѣзла подъ голѣмитѣ дървета. Срѣдъ листата странно се шумолѣше и отъ вси страни се дигаше обезпокоителенъ шумъ. И внезапно малкиятъ Жанъ се уплаши отъ нощѣта, самотата и вълцитѣ, и си каза:

— Що ще стане, ако не отида тая

вечеръ у баба Карсаладъ? Едно писмо може да почака най-после единъ день.

И, като си спомни, че заради послушанието къмъ баба си биде нареченъ нехранимайко и жаба, па и трудѣтъ му отиде напраздно, той се повърна, ала колебанието му трая само секунда. Той отново потегли къмъ колибата на дърваритѣ, като пѣеше силно, за да си вдѣхва смѣлостъ.

И когато баба Карсаладъ го видѣ, че се промѣква саминъ по тъмната пжтека, дигна ржце нагоре и извика:

— Боже, Света Богородице! Какъ си трѣгналъ толкова късно?

А малкиятъ Жанъ, като сдържаше сълзитѣ, що му идѣха на читѣ, отговори:

— Баба ми Ви праща това писмо, за да узнаете, че синъ Ви е много добре.

Тогава баба Карсаладъ, чиито ланити имаха цѣтъ на керемидата, а бърнитѣ ѝ бѣха покрити съ мустаци, затрепери като листъ и проговори:

— Богъ да те благослови. Тая нощъ ще мога да спя и добри сънища ще сънувамъ.

Сгушенъ въ колѣнетѣ на баба си, малкиятъ Жанъ, като се върна у дома, ѝ разказваше своитѣ приключения: какъ, макаръ и да не бѣ игралъ на топчета, бѣ закѣснѣлъ и го оскърбиха; какъ, ако и да се бѣ лишила баба му отъ кафе, а той отъ ягоди, детенцето на госпожа Пекосъ не ще пие млѣко; и какъ го бѣ дострашело въ тъмната гора.

Бабата запита своя Жанъ:

— Съжالياвашъ ли за играта на топчета, за ягодитѣ, отъ които не можа да хапнешъ, и за усилието, що си направилъ, за да надвиешъ страха?

— Не, — каза Жанъ, — защото тая нощъ баба Карсаладъ ще може да спи и ще сънува хубави сънища.

Ала баба му отново го запита:

— Ами ако и баба Карсаладъ те бѣше приела зле, и ако тя бѣше скжсала писмото, безъ да го прочете, би ли съжالياвалъ за това, що стори?

Малкиятъ Жанъ се поколеба, размисли и погледна въ читѣ на баба си,